DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XIV. ZATURDAG den 16den DECEMBER, 1826. N. 50

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden, door De Weduwe W. M. Lee.

Den 15den December 1826

PUBLIEKE AANBESTEDING.

Ten dienste der Fortificatie Werken te Curaçao

INGEVOLGE authorisatie van Zyne Excellentie de Schoutbynacht Gouverneur van Curaçao en onderhoorige Eilanden &c. &c. &c. Zal de Luitenant Kolonel Kommandant der Genie alhier, aan den minst doende aanbesteden de leverantie van

HOUT, YZERWAREN en KOPERWERK

enz.

Deze besteding zal geschieden op Dingsdag den 25sten December 1826 des voormiddags ten Elf uur ten huize van den kastelein Thompson, in het *Commercial Hotel*, alwaar het bestek ter lezing ligt – en nader informatie te bekomen zyn aan het Bureau der Genie binnen het Fort Amsterdam, van s'morgens Acht tot Elf uure.

De Luitenant Kolonel Kommandant voornoemd. J. C NINABER.

De Lezers zullen zich herinneren dat wy in een der vorige nommers van dit weekblad hebben kennis gegeven dat er sedert eenigen tyd oneenigheid bestond tusschen ons gouvernement en dat der Duitsche staten over de vrye vaart op de rivier den Rhyn tot in de zee, hetwelk voortsproot uit eene onduidelyke bepaling van het Weener Kongres daaromtrent, welke bepalingen zich ten faveure van het Nederlandsche gouvernement verklaren liet en zulks ook werkelyk verklaard is door tot dat einde aangestelde en bevoegde arbiters.

De Duitschers bielden echter hunne verkeerde opvatting der bepaling van het Kongres te Weenen staande en de onderhandelingen bleven voortduren, toen de getrouwste bondgenoot van den grooten Heer der Turken, de keizer van Oostenryk zich met een alles overschreeuwende stem by hun voegde en door zyn gezant in 's Gravenhage den graaf van Mier eene nota aan het hof deed inleveren, waarin uitdrukkingen voorkomen die wegens derzelver onkunde en ruwheid waardig zyn in Konstantinopelen geschreven te worden. Hy beveelt onmogelyk dat alle onderhandelingen omtrent die zaak moeten afgebroken worden en dat men maar dadelyk eene vrye scheepvaart op den Rhyn *moest* hebben, dewyl door de Verbondene Mogendheden die vryheid bepaald is, *toen zy Nederland aan het huis van Oranje afstonden.*

Hetgeen de Heer Verstolk van Soelen, minister van buitenlandsche zaken van Nederland in zyne nota aan den Oostenrykschen gezant aangaande deze uitdrukking, "*dat de Verbondene Mogendheden Nederland aan het huis van Oranje hebben afgestaan*" gezegd heeft is te belangryk om niet ter kennis van alle Nederlandsche onderdanen te brengen, wy deelen daarom den hoofdzakelyken inhoud van hetzelve den Lezeren mede.

De Nederlandsche minister zegt dat de koning van de boven aangehaalde regels met even veel bevreemding als leedwezen kennis genomen en hem, (minister) uitdrukkelyk gelast heeft om te protesteren tegen gezegden, die even onbestaanbaar zyn met de waardigheid zyner kroon en de onafhankelykheid der vroegere Vereenigde Provincien der Nederlanden, als strydig met het volkeren en staatsregt van Europa, met den loop der gebeurtenissen en met de traktaten, mitsgaders met het grondbeginsel van legitimiteit, in deszelfs toepassing op de dynastien en staten, den grondslag der wederopbouwing, in 1813 1814, 1815 van het Europisch staatsgestel.

De minister voegt by dit protest een breedvoerig vertoog, waarin hy aantoont dat de Nederlandsche Republiek reeds vele jaren als onafhankelyk bestaan en betrekkingen met vreemde mogendheden aangeknoopt had, toen na een 80 jaren stryd in 1648 derzelver vryheid en onafhankelykheid ook door den voormaligen souverein des lands den koning van Spanje erkend werd, welke door alle tyden en by alle omwentelingen heen bewaard werd, ook toen in 1795 het land door de Fransche legers overmeesterd werd. Eerst in 1810 rukte de Fransche armee aan om Holland te bezetten en het Hollandsche ministerie zorgde dat er ter handhaving van de onafhankelykheid des ryks een formeel protest gelegd werd. Evenwel Holland werd met Frankryk vereenigd maar niet door eenig traktaat, slechts als een gevolg van een keizerlyk dekreet, zoo als het reeds vroeger gehandeld had met byna alle mogendheden van het vasteland. Deze onwettige bezitneming duurde slechts drie jaren, in 1813 hervonden de verbondene legers toen zy de Nederlanden binnentrokken, een vry volk. De vestingen werden door Nederlanders belegerd, spoedig was er een armee op de been gebragt, van de doortrekkende verbondene troepen werden de gewigtigste diensten bewezen, zoo dat van dit oogenblik af tot by Quatre bras en Waterloo Nederland dezelfde getrouwe bondgenoot van Oostenryk toonde te zyn als by Malplaquet en Fontenoi, in de vlakten van Belgie in 1789 en 1794.

Van de herstelling van Nederland in 1813 was deszelfs souvereiniteit hernomen en deszelfs onafhankelykheid als een staatkundig axioma beschouwd, zoo dat het corps diplomatique nog in dit zelfde jaar in 's Hage by den souvereinen vorst vereenigde.

Hier haalt de minister Verstolk van Soelen de dagteekeningen der geloofsbrieven van de onderscheidene ambassadeurs aan, waarin geluk gewenscht wordt met de herstelling van Nederland en de hernieuwing der oude betrekkingen. Zulks had weder plaats by het aannemen der konstitutie in het begin van 1814.— Vervolgens werden er met alle mogendheden in Europa en Nederland onderscheidene traktaten en overeenkomsten gesloten en in allen wordt de onafhankelykheid van Nederland beschouwd als reeds bestaande.

Vervolgens toont de genoemde minister aan, dat de vermeerdering van land welke Nederland daarna bekwam, geene wegschenking van souvereiniteit van Nederland aan het huis van Oranje was, maar veeleer eene erkenning van gevestigde souvereiniteit, dewyl men om vermeerdering van grondgebied te ontvangen als eene souvereine staat bestaan moest.

Wat deze souvereiniteit aangaat, en dus eindigt de waardige Nederlandsche minister, wat deze souvereiniteit betreft, die heeft de koning, naast de Voorzienigheid, te danken aan het bloed door zyne voorvaders voor het vaderland vergoten, aan den roem, welken hetzelve verworven, en aan het welzyn, dat hetzelve onder hunne leiding genoten heeft, aan de naauwe betrekkingen in den loop der eeuwen tusschen hen en de natie gevestigd, aan de oude regten van zyn huis, en aan het vertrouwen mitsgaders de vrye keus van een vry volk. Zy dagteekent geenszins van de op den 21sten July 1814 aangenomene vereeniging, welke slechts Belgie betreft, maar van de aankomst des konings in Holland op den 30sten November 1813, van den 2den December deszelfden jaars, dag waarop Z. M te Amsterdam als Souverein werd geproclameerd, en van den 29sten Maart 1814, tydstip der bekrachtiging en afkondiging der grondwet, gebeurtenis, welke, gelyk boven vermeld is, aanleiding gaf tot brieven van gelukwensching van de hooge bondgenooten aan den Souvereinen Vorst . . . . Nimmer zou Z. M. de souvereiniteit der Vereenigde Provincien aangenomen hebben, indien zy haren oorsprong uit een vreemd bondgenootschap had moeten nemen, hoe vermogend die ook mogt geweest zyn, en hoe grootmoedig de hoofden daarvan waren, en hoogstdezelve zou de gedachte eener vermeerdering van grondgebied verre van zich verwyderd hebben, welke zou hebben moeten gekocht worden ten koste der waardigheid van den grond, waar de asch zyner voorvaderen rust. Hoogstdezelve weet, dat de staat, die naarmate zyner bevolking en uitgestrektheid, meer dan eenige andere, in vroegere en latere dagen, op het tooneel der wereld is gekenmerkt door zyne overheden, zyne legerhoofden en zyne zeelieden, door den hoogen trap van beschaving welken dezelve bereikt heeft, en waarvan de oorsprong tot de dageraad der latere eeuwen opklimt, door zyne nyverheid, zynen handel, zyne kolonien, zyne vorderingen in wetenschappen, letteren en kunsten, door zyne pogingen tot behoud van het Europisch evenwigt, en door de werkdadige oplossing der groote staatkundige vraagstukken, zoo als daar is om door andere middelen de weinige uitgestrektheid der statistieke hulpbronnen der republiek goed te maken, en de grootste staatkundige en burgerlyke vryheid met de openbare rust, de bestendigheid der instellingen en regten, mitsgaders de handeling des gouvernements, in overeenstemming te brengen; dat een staat, die 80 jaren voor de vryheid gestreden heeft, die zynen grond der elementen heeft ontwoekerd, en die meer dan eens tot het getal der scheidslieden van Europa heeft behoord; dat zulk een staat niet ontaardt, en noch het leven-beginsel van zyn bestaan, noch zynen rang onder de volken verliest, om dat hy kortstondig, met byna geheel het Europische vasteland door den zegewagen van eenen veroveraar werd overtreden, en dat hy, toen het de herneming van het gebied zyner onafhankelykheid, en de regeling van zyn bestuur over de tegenwoordige omstandigheden van Europa gold, geenszins de toestemming van den vreemdeling opzigtens het regt behoefde, en dat de eertyds volgehoudene voorstelling ter vestiging van de vryheid der Vereenigde Provincien in allen gevalle de questie der daad ten minste twyfelachtig zou gemaakt hebben. De koning, aan dat beginsel vasthoudende, zal zorgen, der toekomende eeuwen de groote voorbeelden, hem door zyne voorvaderen gegeven, ongeschonden over te leveren, en Z. M. vereert te zeer hunne nagedachtenis om immer gezegden te erkennen, die even zeer zyne waardigheid als die der volken onder zynen schepter benadeelen, van welker welzyn, zoo wel als van den rang die hun in de wereld toekomt, hoogstdezelve rekenschap verschuldigd is aan de Voorzienigheid, welke ze hem toevertrouwde.

Dit volgende artikel vonden wy in de Arnhemsche Kourant.

AAN DEN KONING.

Ter gelegenheid van het in zynen naam gegeven antwoord, op eene nota van het Oostenrыksche gouvernement, nopens de scheepvaart op den Ryn.

Heb dank, edele vorst! gy die niet slechts om den roem uwer voorvaderen, maar meer nog om uwe eigene hoedanigheden waardig zyt, het Nederlandsche volk te besturen. Heb dank, voor de moedige en voortreffelyke wyze, op welke gy onlangs de eer uwer kroon, niet minder dan die van uw volk, tegen de aanmatigingen dier eer gehandhaafd hebt. Heb dank, dat gy het U tot roem rekent, te erkennen, dat gy uwe kroon ook verschuldigd zyt aan de vrye keuze van een vry volk, en dat uw volk, buiten de wet der traktaten, geene andere wet te erkennen heeft, dan die het zich zelven heeft opgelegd. Onwelluidend en vreemd moge deze taal klinken in het oor van den duisterling, welke waant, dat het volk louter om den vorst, en alleen om blindelings te gehoorzamen, bestaat. Eer zy U, die uwe waardigheid uit het ware oogpunt blyft beschouwen, die ook de regten van uw volk schat, en die getrouw blyft aan dezelfde beginselen, met welke gy, reeds by de aanvaarding der souvereiniteit, die niet begeerdet, dan onder grondwettige instellingen. Uwe koninglyke diadeem zal daarom niet te minder schitteren: opgeluisterd wordt zy, niet door eene slaafsche onderwerping, maar door de liefde en de achting van een dankbaar volk. Helderder blinkt zy uit, dan van andere vorsten, zy mogen dan grooter ryken beheerschen, zoo wanneer zy vermeenen, hunne zaak van die des volks te moeten afscheiden. De buitenlander is gedrongen, uwe voortreffelykheid, en, in voor hem onaangename vergelykingen, onze nationale meerderheid te betuigen.

Mag dan de Nederlander zwygen? Mag hy dit in oogenblikken, waarin ieder Nederlander met geestdrift gevoelt de eer van Nederlander te zyn, waarin ieder dankbaar erkent, wat hy zynen vorst verschuldigd is. Het is geen lage vorsten vleyery, welke deze woorden ingeeft; het is de uitboezeming van eenen Nederlander, die zynen vorst hoogschat en waardeert, niet enkel om dat hy vorst is, maar om dat hy, als vorst, het geluk van zyn volk beoogt, en deszelfs regten erkent, eerbiedigt en verdedigt; eene uitboezeming, die voor hem *behoefte* is, vooral nu zyn vorst zyne eigene en zyns volks grootheid zoo waardig heeft doen uitkomen; eene uitboezeming, waartoe ook hy genoopt wordt, om te doen zien, dat, waar dan ook gezindheden van vorsten en volken mogen veranderd zyn, hier, in ons gelukkig Nederland, die gezindheid dezelfde gebleven is, en dat, waar de vorst verklaart, dat hem door een onafhankelyk volk de kroon gegeven is, het volk den oogenblik blyft zegenen, in welken het die keuze deed. Gy moet het weten, geliefde Koning! weten vooral moet de vreemdeling, die onze volks eer tracht te verduisteren, dat, door de moedige handhaving dier eer, de algemeene genegenheid jegens U, van uw volk, ware het mogelyk, nog vermeerderd is.

Ga dan ook moedig voort, Edele Vorst! op de baan welke gy betreedt. De liefde van een erkentelyk volk zal uwe moeyelyke taak verligten. Die liefde zal U tot aan, ja tot over uw graf vergezellen; en zoo moogt gy, Nederlands eerste Koning, een heilzaam voorbeeld geven voor uw nakroost. Zoo mogen uwe deugden de groote erfenis zyn, welke gy aan hetzelve nalaat; en zoo moge dit ryk, waar vorst en volk door den naauwsten band vereenigd zyn, steeds het voorwerp zyn van nayver en van onwillekeurige vereering van naburige staten. Zoo moge dit ryk bestendig het bewys geven, dat *Vorsten deugd* het zekerste middel is tot verwerving van *Volks liefde.*

DE Schoutbÿnacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal het aan ons is voorgedragen dat er van tÿd tot tÿd kalkovens worden gebrand, betwelk men voorgeeft te geschieden van hout dat van gesloopte vaartuigen afkomstig is; terwÿl het daartoe gebruikte hout integendeel in der daad afkomstig is van publieke gronden en plantagien alwaar het gekapt en gestolen wordt door zekere lieden dewelke het aan de kalkbranders verkoopen.

En vermits het aan ons voorgekomen is noodzakelÿk te zÿn dergelÿke handelwÿze, welke aan partikulieren schade veroorzaakt en voor het algemeene welzÿn allernadeeligst is, tegen te gaan, en alle aanleiding tot berooving der publieke gronden van derzelver houtgewas en tot inbreuk op het wettig eigendom van anderen, zoo veel mogelÿk te ontnemen.

Zoo is het dat wÿ, na rÿpe overweging, hebben raadzaam en noodig geoordeeld vast te stellen, zoo als vastgesteld wordt bÿ deze: dat het voortaan aan niemand hoegenaamd zal geoorloofd zÿn een kalkoven aan te leggen, op te maken en af te branden, of anders gezegd, op eenigerlei manier kalk te branden, zonder alvorens daartoe, telkens verlof aan het gouvernement gevraagd en van hetzelve verkregen te hebben; zullende die gene dewelke voornemens is kalk te branden en daartoe verlof verzoekt, gehouden zÿn, aan het gouvernement, met opgave van de grootte of uitgestrektheid van den kalk oven, tevens aantetoonen en voldoende te bewÿzen van waar het hout betwelk tot dat einde zal gebruikt worden afkomstig is of verkregen wordt ten einde het gouvernemeet instaat te stellen daaromtrent te onderzoeken en daarover te oordeelen om, naar bevinding, het kalkbranden toe te staan, als aan hetzelve voldoende zal zÿn gebleken dat het benoodigde hout op eigene gronden, met toereikend houtgewas voorzien, of op eene geoorloofde wÿze verkregen of verkrÿgbaar is; of wel geene toestemming te verleenen, indien er, in den geest dezer verordening, reden mogt bestaan om het deswege gedaan verzoek niet in te willigen.— Wordende hierbÿ bepaald dat alle zonder toestemming van het gouvernement aangelegde of opgemaakte kalkovens of gebrande kalk ten voordeele van den lande zullen worden verbeurd verklaard en de overtreder hiervan bovendien verbeuren zal eene boete van twee honderd Guldens ten behoeve van den aanbrenger en van het Officie Fiscaal, elk voor de helfte.

Aldus gearresteerd in des Raads vergadering gehouden op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam op Curaçao den 21sten November 1826, het dertiende Jaar van Zÿner Majesteits regering.

De Gouverneur en Raden voornoemd,

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van dezelven,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad den 6den December 1826.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Fiscaal's Kantoor, den 15den December 1826.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden 18 oncen voor een Reaal; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is,

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK GORSIRA, Tweede Klerk.

Lÿst der sedert den 8sten tot den 15den dezer aangebragte en onafgehaalde brieven.

Jose Hernando	D of J De Cresto jr.
J R Selby	P B van Duyn
Elizabeth H Giromez	B Martinis
B Marchena	Cohen & Levison

Curaçao den 15den December 1826.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

Den 6den December 1826.

WAARSCHOUWING.

AANGEZIEN zekere persoon genaamd *Maria Cathalina*, in de wandeling *Tyntje* hoogwaarschynlyk van slaafsche conditie, dewelke als betrokken zynde in de Crimineele procedure thans wegens het Officie Fiscaal, hangende contra G. C. H Lehmann, gepræveniëerd wegens het fabriceeren van een valsch paspoort, ten behoeve van gemelde Maria Cathalina, niet tegenstaande alle devoiren niet uitvindig te maken is, en echter op dit eiland zich bevindt; Zoo is het dat de Raad Fiscaal ten dienste der Justitie by deze elk en een ieder verbiedt deze voortvlugtige persoon op te houden of te verbergen, maar daarentegen vermaand dezelve uit te leveren, zullende ingevalle zoodanige verschuiling geregtelyk mogte bewezen worden, tegen de schuldige zonder eenig conniventie als heelers van de misdaad *van falsiteit* worden geprocedeerd.

De Raad Fiscaal wil by deze nog opgemerkt hebben, hoe dat het belang van ieder ingezeten allezins vordert, dat de Justitie door Jeffe toegevendheid in de opsporing van zulk soort van misdaden als deze in het byzonder, de handen niet worden gebonden, aangezien het verval zoo van paspoorten de onvermydelyke gevolgen heeft, dat de meesters hunne slaven hierdoor konnen verliezen, dewyl de Schipper van vaartuigen die niet genoeg kunnen lezen, of handteekeningen onderkennen, op zoodanige paspoorten de slaven zouden kunnen uitvoeren, en het wegloopen hierdoor behulpzaam zyn, al waarom zelfs het eigenbelang der ingezetenen vordert om ook in dit geval de Justitie de behulpzame hand te bieden.

De Raad Fiscaal dezer en onderhoorige Eilanden,

RAMMELMAN ELSEVIER.

Hoofd Ontvangers Kantoor, den 15den December 1826.

OP last en van wege het Gouvernement worden de Landsdebiteuren voor het laatst in dit jaar opgeroepen en ernstiglyk aangemaand, om, al de reeds vervallene of vóór en op ultimo dezer maand nog te vervallene Adsignatien voor gekochte Producten, Beestialen enz: Rekeningen van Recognitie, van Interest der uitstaande Hypotheken, van Hoofd & Familie gelden, van Belasting op de Geusurpeerde Gronden en voorts alle andere Landspretentien op dit kantoor ten hunnen laste vervallen, te komen afbetalen vóór of uiterlyk op den 30sten dezer maand.

De genen die verzuimen mogten, zich deze waarschouwing ten nutte te maken, zullen het ongenoegen hebben van, al zeer vroeg in het aanstaande jaar, door den Raad Fiscaal tot de afdoening hunner schuld vervolgd te worden.

De Hoofd Ontvanger dezer Kolonie,

C. L. VAN UYTRECHT.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—DECEMBER.

9. golet Josephina, Boudewyn,		Rio de la Hacha
brik Emelie Mathilda, Meyer,		La Guayra
11. golet Twee Vrienden, Weser,		Aruba
—— Twee Broeders, Leolé,		Coro
kotter Thetis, Perkins,		Cuba
12 golet Maria, Sicard,		dito
13. —— Dorothea, Evertsz,		Aruba
—— Macdonnough, Selby,		Puerto Cabello
—— Ann, Watson,		La Guayra

UITGEKLAARD—DECEMBER.

12. golet Antonetta, Simon,		St. Domingo
—— Twee Vrienden, Weser,		Aruba
14. —— Merced, Cruz,		Chichiribichi
15. —— Ann, Watson,		Puerto Cabello

EVANGELISCHE KERK.

Zondag den 17den December ten 9 ure.

Predikdienst door Ds. G. B. Bosch.

Z. M.'s brik de Valk, gekommandeerd door den kapitein luitenant Van Es, vertrok verleden Zondag morgen naar Maracaÿbo; en Z. M.'s korvet de Pallas, gekommandeerd door den kapitein luitenant H. van de Velde, op Dingsdag naar La Guaÿra.

Gisteren is alhier van Puerto Cabello aangekomen de Colombiaansche brik Mariana, kapt. St. Jago Davis, aan boord hebbende omtrent vÿftig emigranten.

Bÿ deze gelegenheid vernemen wÿ dat er te Puerto Cabello niet gansch rustig is.— Men is daar druk bezig batterÿen aan te leggen; alle personen die hiertoe eenig dienst kunnen verrigten, worden daartoe met stokslagen gedwongen. Alle timmerlieden en metzelaren moeten aan de fortressen werken, en worden ter voorkoming van wegloopen des nachts opgesloten en des morgens aan het werk gebragt; zÿ krygen geene andere belooning dan een schraal rantsoen, en de geenen die volstrekt weigeren om te werken, worden echter niet vrÿ gelaten maar in ketenen geklonken en opgesloten.

Verscheidene kooplieden hebben hunne goederen geinventariseerd en daarvan aan den minister een afschrift gegeven, om bÿ geval van plundering zich te kunnen verantwoorden en bÿ het gouvernement schadevergoeding te vragen.

Men heeft een lÿst aangeplakt gevonden waarin de namen van verscheidene personen geschreven staan, welke als aanhangers van generaal Paez verdacht gehouden worden. Van deze personen hebben verscheidene om hunne paspoorten gevraagd.

Op den 6den dezer is er een afgevaardigde van generaal Paez met eene vredes vlag te Puerto Cabello aangekomen met eenen vriendschappelÿken brief, behelzende zÿnen wensch om alles in der minne te schikken en alle kommunikatien onverlet te laten. Deze brief werd openlÿk in de Cabildo gelezen, maar men heeft den brief geheel anders uitgelegd, en vermeent het oogmerk van generaal Paez te doorgronden, om de inwoners van Puerto Cabello in den slaap te wiegen; en deze verdenking wordt gestaafd door een persoon die men gebruikt had, om kommerciele brieven van Valencia naar Puerto Cabello overtebrengen, en bÿ wien men eenige brieven onder de zadel van zÿn paard verscholen vond, ter opruÿing van het volk van Puerto Oabello.

Er zÿn twee kompagnien der troepen van generaal Paez, behoorende onder het bataljon van l'occident overgeloopen tot Puerto Cabello. Men zou anders verwacht hebben, want elk een zoekt eene belegerde plaats te ontvlugten.

Er is nog hier te verwachten eene Amerikaansche brik mede met eenige emigranten aanboord, welke reeds tien dagen geleden van Puerto Cabello is vertrokken.

Het volgende is een uittreksel van eenen brief gedagteekend Puerto Cabello, den 7den December.

" Er is te Valencia een post van Bogota aangekomen, met berigten van generaal Bolivar aan generaal Paez. Onder andere dokumenten ontving generaal Paez eene proklamatie van generaal Bolivar, om dezelve in Venezuela in omloop te brengen; maar generaal Paez vond het niet raadzaam om zulks te doen, en liet al de bÿ de post ontvangene dokumenten verbranden. Generaal Briceño Mendez heeft echter door middel van eenen vriend in Valencia een afschrift der gemelde proklamatie ontvangen, waarmede hÿ zoo verheugd was, dat hÿ den brenger derzelve twee dubloenen tot een geschenk gaf. De kommunikatien zÿn dusdanig door generaal Paez afgesneden, dat de brenger der gemelde proklamatie aan generaal Mendez, over bergen en door bosschen had moeten passeren om Puerto Cabello te bereiken.

Het schÿnt thans echter dat de troepen van generaal Paez, niet zeer talrÿk zÿn, want het is reeds drie dagen dat wÿ wat rust van dezelve genieten.

Wÿ hebben stellige tÿdingen ontvangen dat generaal Salom, bevelen van den President Bevrÿder ontvangen had, om hem met 3000 man te Varinas aftewachten. Generaal Bermudez heeft in Cumana 1500 man in gereedheid gebragt om generaal Bolivar te ontvangen."

Proclamatie van Zÿne Excellentie den Bevrÿder, bÿ zÿne aankomst aan de kust van Colombia.

Colombianen!—Het geroep van uwe tweespalt drong tot in mÿne ooren in de hoofdstad van Peru, en ik ben gekomen om U eenen olÿftak aantebieden. Ontvangt denzelve als de bron van uw geluk. Hoe! ontbreken er reeds vÿanden aan Colombia? Zÿn er geen Spanjaarden meer in de wereld? En schoon de gansche wereld onze bondgenoot ware, zoo betaamt het ons echter onderdanig te zÿn aan de

wetten en de band der liefde naauwer toetehalen.

Ik bied U aan op nieuws mŷne diensten als een broeder. Ik wenschtte niet te weten, wie de gene is die gedwaald heeft; en nimmer heb ik vergeten, dat gŷ mŷne broeders in bloede en mŷne wapenbroeders zŷt. Ik draag met mŷ het teeken van liefde jegens U en twee armen om U aan mŷnen boezem te vereenigen; door denzelven dringen tot in het binnenste van mŷn hart zoo wel Grenadianen als Venezuelanen, de schuldigen of onschuldigen, allen behoorende tot de bevrŷdende armee, allen burgers der groote Republiek.

In uwen stryd is er niet meer dan één schuldige. Ik ben het. Ik ben te lang uitgebleven. Twee zuster Republieken, afstammelingen van uwe overwinningen hebben mŷne zinnen betooverd door hunne onbegrensde dankbaarheid en de onsterfelŷke belooningen waarmede zŷ mŷ overladen hebben. Ik bied mŷ aan tot slagtoffer van uwe offeranden; laat uwe slagen op mŷ vallen, het zal mŷ aangenaam zŷn, wanneer zulks uwe wraak kon bevredigen.

Colombianen!—Ik betreed den grond van ons vaderland; dat de schande van het ongelŷk aan U gedaan, de misdaad uwer tweedragt, ophoude. Laat ons niet meer hooren van Venezuela en Condenamarca; laat ons allen Colombianen zŷn, óf de dood zal de woestŷnen der regeringloosheid bedekken.

Guayaquil, den 13den September 1826.

BOLIVAR.

Wŷ moeten onze lezers doen opmerken dat wŷ in onze laatste door verkeerde informatie gemeld hebben, dat er een brik van Puerto Cabello met emigranten alhier was aangekomen. Eerst naderhand doch te laat hebben wŷ regt vernomen dat de bedoelde brik van La Guayra kwam.

In ons laatste nummer hebben wy gemeld dat graaf de Celles, lid der tweede kamer der Staten Generaal en voormaals prefect van Napoleon, te Amsterdam, door onzen koning afgevaardigd is naar Rome, om een konkordaat met den Paus te sluiten; thans lezen wy in een Engelsch dagblad dat hy niet alléén gegaan is, maar dat hy, volgens de aloude gewoonte, voorzien was met eene beurs van 20 000 guldens, welke Z. M. onze koning ingeschreven heeft, ter wederopbouwing van de basiliek van St. Paul te Rome, welke eenige jaren geleden, door den brand is vernield geworden.

Het is eene daadzaak dat elke negotiatien met het hof van Rome met een geschenk moet beginnen; en Z. M. heeft zeer verstandig gehandeld, van deze gelegenheid gebruik te maken, om zich naar die gewoonte te schikken, zonder terzelfde tyd zich bloottestellen aan verwytingen, van dusdanig gehandeld te hebben.

De Heer Riva d'Aguero, gewezen President der Peruaansche Republiek, die dadelyk na zyn trouwen met zyne jonge vrouw naar Holland vertrokken is, wordt spoedig weder te Brussel verwacht. Hy verheugt zich zeer met de onlangs plaats gehad hebbende gebeurtenissen in Venezuela, en vermeent dat zy den tyd van het Dictatorschap van *Bolivar* in Peru zullen verkorten. De Heer Riva zal dan eene gelegenheid vinden om daar terug te keren, waar hy, gelyk zyne vrienden hem vleyen, ten andermale aan het hoofd van het gouvernement zou geplaatst worden. Hy is een eerbiedwaardig man en van eene zachte gemoedsgesteldheid.—Het voorinnemende van zyn karakter is de oorzaak van zyn vyandschap met Bolivar, wien hy beschryft als de grootste despoot in de wereld.

Brussel, den 31sten July.—Het groote stelsel om kanalen te graven in de Nederlanden wordt meer en meer uitgebreid. Een groot kanaal voor koopvaardy schepen wordt thans gegraven tusschen den Haag en de Scheveningen, alwaar eene uitmuntende plaats, om een bad aan de Noord zee in te rigten, gevonden wordt. Hierdoor zal de schoone stad Gravenhage eene zee en koopstad worden, welke een groot geryf zal doen ontstaan uit eene regtstreeksche kommunikatie door middel van stoombooten. Nieuwe kanalen worden tevens gegraven in Braband en Gelderland. Het kanaal van Luik zal de Maas met de Schelde en den Ryn vereenigen.

Boston, 1sten Oct.—Een brief van Batavia gedagteekend den 3den Juny meldt, dat de onlusten met de inboorlingen der binnenlanden van Samarang nog niet gedempt zyn, en dat de vooruitzigten van dien aard waren, dat het te vreezen is, dat dezelve vooreerst niet gestild zullen worden. De insurgenten blyven steeds werkeloos en de Nederlandsche kryggsmagt is niet genoegzaam sterk om eenige beweging van aanbelang te ondernemen; zy doen ook geen aanval, en wy moeten met leedwezen melden dat de sterfte sterk onder hen heerschte.—Meer dan honderd officieren zyn in de laatst verloopene drie maanden slagtoffers der ziekte gevallen. De zaken van dit gouvernement, zoo wel in het staatkundige als financiele zien er droevig uit.

Londen, 28sten Sept.—In vele opzigten is Brussel eene aangename plaats om te wonen. Zŷ is een vrŷe hoofdstad, bestierd door billŷke wetten en gedurende zes maanden van het jaar, wordt zŷ vereerd met de tegenwoordigheid van een deugdzaam en konstitutioneel souverein. Het is niet in alle hoofdsteden, dat zoodanig een wezen als dit kan ontmoet worden; het is niet in elke plaats waar koningen zŷn (en daar is geen gebrek aan hun) dat men hen ziet, personelŷk onderzoek doen in de omstandigheden van hunne onderdanen, hunnen toestand verbeterende en hunne behoeften verzagtende. Waren er niets anders dan dit om Brussel te bewonderen, het zoude ver gaan om ons te bevredigen met een verblŷf van zes maanden; maar er zŷn vele andere dingen om Brussel met vermaak te kunnen beschouwen. Brussel is de kweekster van talenten, de groei van alle klimaten, de wŷkplaats voor allen die daar bescherming zoeken. Zŷ is een schild voor de vermaardste schilders der eeuw tegen de kwaadwilligheid van hunne tegenstrevers: zŷ beschermt vele schilders en schrŷvers die voor hunne vrŷheidsliefde van het land hunner geboorte verbannen zŷn. De musikanten van Italie, wier ziel verwarmd is geworden door de inblazing der vrŷheid, terzelfde tŷd de welluidendheid inademde, de verworpelingen van Spanje en Napels, waarvan velen door hunne talenten de plaats van waar zŷ verstoten zŷn geworden, eer aandoen, worden hier door het gouvernement beschermd en door het volk ondersteund. Er zŷn misschien meer vreemde talenten in deze hoofdstad dan in eenige andere plaats van dezelfde uitgestrektheid in de wereld.

Als een middelpunt van letterkunde is Brussel geenszins te verwerpen. Vergeleken met de grootte van Parŷs, deszelfs dagelŷksche Kouranten staan als vier tegen één in faveure van Brussel, en naauwelŷks gaat er één week voorbŷ zonder dat zŷ verscheidene uitmuntende staatkundige en wetenschappelŷke stukken voortbrengt.

Londen met hare anderhalf millioen inwoners heeft dertien dagbladen, Brussel met weinig minder dan een vŷftiende gedeelte van deze bevolking heeft zes dagbladen. Men kan misschien dit toeschrŷven aan het verschil in prŷzen: een Brusselsch nieuwspapier kost in het jaar iets minder dan een Londensch nieuwspapier in één maand; maar men moet toestaan, dat de Brusselaren een volk is dat veel leest en overdenkt.

Elk een weet dat er te Brussel een groot Theater bestaat waar de Vlaamsche boeren bŷ avond voor zeven stuivers Fransch kunnen leeren, voor vier uren zitting. Of zŷ de taal verstaan of niet is het niet gemakkelŷk te weten, want zŷ zŷn niet zeer praatzuchtig; maar daar het *Paradŷs* (de gaanderŷ) het eenigste vertrek van het Theater is dat meestal vol is, zoo mag men veronderstellen dat zŷ de verrigtingen welke altŷd door Fransche akteurs uitgevoerd worden, bewonderen en verstaan.

Als eene zaak van ponden sterling, schellingen en stuivers is de Brusselsche theater eene armoedige speculatie; maar de koning vergoedt het ontbrekende aan de bestuurders, en derwŷzen moeten de tooneelspelen door deszelfs bestaan kwŷnen.

Boven alle dingen in de wereld is de politie te Brussel hoogst te bewonderen. Of zŷ een *grootboek* (het Fransche policie register van prostitutie) hebben of niet weet men niet; maar het is zekerlŷk dat er niets in de straten noch in het theater ontmoet wordt, hetwelke iemand eenig aanstoot kan geven.

Maar genoegzaam van Brussel, zŷ heeft hare aanloksels en hare gebreken; deze allen, naar mate der smaak van de genen die haar bezoeken, al of niet in overwigt komen. Het is in alle geval der moeite waardig de proef te nemen, en in de meeste gevallen, mag het met voordeel ondernomen worden.

Een Jood was op een Zaturdag in een riool gevallen; hy wilde niet toelaten dat eenig mensch hem op dien dag zoo helpen uit vreeze dat hy den Sabbath zou ontheiligen; toen de heer van het distrikt Richard de Clare dit vernam verbood hy dat niemand hem mogt helpen op den Zondag om dat men den Christelyken Sabbath even zoo heilig moest houden als den Joodschen. Op Maandag begon men hem er uit te trekken, doch toen was de vroome Israeliet omgekomen door den stank die uit de riool opsteeg.—*Morning Chronicle, Sept 14.*

Anhalt Coethen, 7den Aug.—Zyne heiligheid de Paus heeft aan onzen hertog die eenigen tyd geleden Roomsch is geworden een doos present gedaan met verscheidene reliquien, waaronder een stuk van het ware Kruis van Christus, met dewelke de hertog zeer in zyn schik is en waarvoor hy zyne dankbetuiging aan Z. H. gedaan heeft.—*Morning Chronicle.*

Indien men alle de stukken byeen bragt die gezegd worden tot het ware kruis te behooren, dan zoude men hout genoeg hebben om er eene goede kalkoven van te kunnen branden.

By an arrival from Rio Hache we are informed that a mail from Bogota had reached that place, with the flattering intelligence of general Bolivar's arrival at said capital on the 15th November; in consequence whereof great rejoicings took place at Rio Hache, which were followed by a brilliant illumination. It is to be hoped that that intelligence be soon confirmed, as the presence of that Hero in this quarter will do much good in the present crisis.

Translated for the Curaçaosche Courant.

Proclamation of His Excellency the Liberator on his arrival on the coast of Colombia.

Colombians!—The din of your commotion has reached me in the capital of Peru, to quell which I present mŷself to you with a branch of olive—please accept of it as the source of your welfare. Does Colombia count no more foes? are all the Spaniards extinguished? Let us take this for granted and suppose all the nations of the world were our allies, yet it would become us to pay submissive obedience to the laws and draw more closely the band of our love.

I offer you anew mŷ services as a brother—I did not wish to know who has erred—nor did I forgot that you are my brethren by blood and my companions at arms—I carry along with me the token of my affection towards you—and stretch out two arms to join you on my breast, the leading path to the bottom of my heart, in which I equally cherish the Grenadians and Venezuelians—the guilty and the innocent—all belonging to the liberating army—all citizens of the great Republic.

In your strife there is but one guilty—as such I declare myself—I have been too long absent. Two sister Republics offsprings of our victories, have, bŷ their unlimited gratitude and the immortal reward bestowed on me, bewitched my senses—behold in me the victim of your sacrifice—discharge on me your blow, I will cheerfully receive them if theŷ may tend to appease your vengeance.

Colombians!—I tread on the soil of our country—cease then the scandal of your outrages—the crime of your disunion. Let us no longer hear of Venezuela and Cundinamarca, as distinctive appellatives. Let us all be Colombians—or death will cover the deserts left bŷ anarchy.

Guayaquil the 13th Sept. 1826.—16.

BOLIVAR.

Brussels, August 29.—The commercial intercourse between this country and Prussia has much increased, since, by mutual consent, the lines of douane that separated the two States have disappeared. The South Americans who are here, and principally those from Mexico and Peru, espouse with much ardour the cause of general Paez; they call him a true patriot, who wishes for the welfare of his country, whilst they heap every kind of reproaches upon Bolivar, who is but a usurper in their eyes.—*London paper.*

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, October 10.

The Paris Ship Canal —A late Paris paper gives the following account of the project of a ship Canal from Havre to that city. The distance is about a hundred and fifty miles.

Paris will, without doubt, be made a seaport —We give in a few words the history of this project—M. de Polignac, being ambassador at London towards the close of the reign of Louis XVIII received from an English Engineer the plan of forming a canal between Havre and Paris, of such dimensions that all merchant ships might come directly to the capital. The Engineer had deeply considered his plan before speaking of it; he had collected on the spot all possible local information, so that he was able to answer every objection which could arise in the minds of the most difficult. M. Polignac was at once struck with the grandeur of the enterprize, its utility, and at the same time the facility of executing it. He thought that such a work would make the reign in which it was conceived and finished, illustrious. At this time the health of Louis Eighteenth was declining —the reign was apparently drawing to a close. M. de Polignac, who was always much attached to the present king, thought immediately of reserving for him the glory of the undertaking which had been proposed to him. The English engineer was desired to observe secrecy respecting his proposition. This trial was short. Charles X mounted the throne soon after, and the plan of the maritime canal from Havre to Paris was carried on withindoors. Three engineers of great reputation were invited over from England and united with three French engineers. Sounders were employed from Germany, and in less than a year all the preparatory labor was completed. The plans were laid, the land sounded and now there is nothing but the regular labor to be done. The first operations cost 700.000 francs. The whole work is to cost 80 000,000 francs, and to be finished entirely in six years.

October 13.

France —An ill timed military show has been exhibited at the city of Metz, on the arrival of the *Dauphin*—the attack and capture of the Trocadero tower, at Cadiz, was to be represented at a review of troops The ministry & their gazettes seem resolved to make the nation glory in their shame, by magnifying the triumphs of the late disgraceful invasion of Spain.

Greece —It proves that the wound which Canaris received at Samos is very light.

Turkey.—Executions having ceased in the city, coffee houses are beginning to be reopened, and commerce revives; but the standard of the prophet has not yet been removed, and the camp remains at the Seraglio.

Letters from Constantinople of August 13th contain nothing important. The Sultan loses every day the good opinion of the people, but is still triumphant.

Spain.—The Portuguese in Madrid have been required to present themselves at the consul's house, to take the oath to the constitutional charter.

Russia.—*Moscow, Aug.* 15 —It is said that the emperor will renew all his ministry immediately after the coronation, with the exception of Cancrin, of the finance.

The Turks have demanded that the Russian deliver up the forts they have built on the Danube.

October 21.

Vera Cruz papers down to the 16th ult. have been received in Philadelphia.

We observe recruiting orders from commodore Porter, with the device—*God and Liberty*.

If there be any truth in the old adage that no news is good news, Mexico is in a good condition, for the papers have hardly a line of intelligence that will bear translating.

The climate and conveniences of Tacubaya, where the ci-devant Congress of Panama will meet, are much extolled in the Mexican papers.

There is to be a general public rejoicing on the day of the installation of "the great American Diet" at Tacubaya.

" *Mompox*, (*Colombia*), Aug. 4th.

" In the capital of this miserable country, (which has made England run mad,) there have been experienced a number of earthquakes in the month of June. This has given cause to the clergy and monks to clamor against foreigners and freemasons, by preaching to the sileots that these convulsions of nature are brought about by their machinations! In Bogota the monks are about 800 strong, and have the rabble under their control; and it is said that the government as well as the foreigners, began to be alarmed, especially when " Muera el Congress" was struck up in the severa places. The vice president showed a great deal of spirit and alertness in keeping the garrison under arms the whole time. All the foreigners who were not in possession of arms immediately purchased them, and appointed a rendezvous in case of alarm. The Antioquenians begged to join, as they had fear, and were accounted foreigners by the inhabitants of Bogota. The Vice President, general Santander, advised the foreigners to make themselves easy, and it is stated, he assured them, that the very first appearance of a riot taking place, or any disorderly mob meeting, he should lay hold of and shoot every friar found among them. Those who are not friendly to the clergy, allege, that they use these low means of sowing discord and disaffection towards the Republican form of government, as they begin to dispair of regaining the vast authority they exercised over the minds, persons, and fortunes of their flocks, in the time of the Spanish government. But it is a general belief of the foreigners there, that they still possess so much power as to be dreaded by the existing government.

The Memorial of the citizens of the United States residing in the city of Mompox.

Respectfully Sheweth:—

That Richardson Galt, a citizen of the United States of America, was violently assaulted in the street at about 7 o'clock, or a few minutes after, on the evening of the 23th inst. by two armed soldiers by order of a clergyman, named Salvador Barreza, and has suffered considerable bodily hurt; the said Richardson Galt, being at the time, and still continuing in weak state of health.

That the ostensible reason for committing this outrage is, Mr Galt's not keeping down in the street as the Host passed him, although he explained as well as he could, that he was sick, and could not kneel down without pain.

That your memorialists are led to believe that the U. States treaty with the Colombian Republic, stipulates to allow them " liberty of conscience;" but if a peacible citizen is to be forced to break the rules of the religion he possesses, he cannot be said to enjoy that natural right of man.

That your memoralists demean themselves in a quiet and orderly manner; that they respect the Colombian constitution; that they have contributed and do contribute to defray the expenses of the vesticals of the churches of this city; but that your memoralists cannot silently consent to be compelled to break through the rules of their own religion; they therefore humbly and respectfully claim your protection to themselves in general and to Mr. Richardson Galt in particular, in the support of their just rights and privileges.

(Signed) ROBERT K TRAVERS.
THOS. K TRAVERS.
JAMES HINTON.
R. GALT.

Mompox, 22d July 1826.

The Greeks —The *Nuremburg Correspondent* assures its readers, that the king of Bavaria has given permission to many officers and sub officers to go and serve in Greece. Their pay and rank, it is added, will not be forfeited by their absence.

FROM 'EL COLOMBIANO.'

Caracas, Nov. 22.

BOGOTA.

REPUBLIC OF COLOMBIA.

Secretary's office for the home department.

Government House, Bogota,
October 8, 1826 —16.

To the intendent of the department of Equator.

Number 168.

Having laid before the Executive, your letter of the 6th of September, enclosing the act lately celebrated in Guayaquil and Quito, on the 28th of August, and 6th of September last, I am directed to state to you in reply, that the Executive of Colombia recognises no acts that are a violation of the political code, which he received from the Colombian nation for the purpose of manifesting, and enforcing obedience thereto; and that so long as his excellency the vice president be placed at the head of the government, and one solitary village can be found to respect the Constitution, he will firmly sustain it, and sacrifice thereto his fortune and his life.

The act celebrated in the city of Quito on the 6th of September last, is a sin against the 10th article of the Constitution, by which the exercise of sovereign acts on the part of the people, is confined to the periods of the primary elections; a case inapplicable in the present instance, in as much as these elections closed in the months of July and October of last year: it is moreover an outrage against the faculties invested by law in the Senators and Representatives of Congress, for the purpose of representing the Colombian people; it transgresses also the articles, which confide to Congress the power of extending the authority of government in times of war and danger: and in short, it sets at defiance all those laws which have fixed just limits to the authority of Intendents, of Courts of Justice, of Commanders in Chief, and Municipal and other public servants having no representative prerogatives.

Whatever may be the supposed danger of the Republic, the Constitution has provided fit remedies for such cases. These provisions were found sufficient in 1821 to effect the liberation of the southern section of Colombia, then groaning under the yoke of Spain, or the still more fatal scourge of anarchy; they were sufficient to liberate Zulia, invaded as it was by the expedition under general Morales; and they were sufficient to preserve the country in security and peace.

The greater portion of Colombia has declared itself in favour of our present institutions; and this in a way to dissipate effectually, the exaggerations contained in the act of Guayaquil, and which have been urged as a pretence for its adoption. To all which may be added on the part of government, that it is unnecessary to bestow a Dictatorship on the Liberator and President, and that if this odious title be in itself sufficient to appal all free men, its horrors become aggravated, by the illegal, tumultuous, and unseasonable mode in which it has been conferred. As first magistrate of the Republic, the Liberator and President may assume the guidance thereof, and he will find in the constitution, sufficient authority to enable him to meet the dangers of which so lively and exaggerated a picture has been drawn, with no other view than that of giving a coloring to the public acts which you have transmitted to government.

The Vice President of the Republic, faithful to his principles, and to the pledges he has given the Colombian nation and the world, of sustaining the political code which the people have freely imposed on themselves, and of conforming strictly thereto during his magistracy, will sustain the constitution; nor will he consent to graft thereon reforms and changes which are inconsistent with his public engagements, and merely affect him as a private citizen. This unalterable resolution will be the guide of his excellency the Vice President of the Republic, who will never recognise nor approve innovations or reforms in our institutions, when made in an unconstitutional way, and by persons and corporations who possess not the faculty of so doing.

You will please to publish this answer, and especially communicate it to those in your department whom it may concern: with a clear understanding, that whatever measures you may adopt contrary to the duties of your station, will be punished as the law directs. If it be indeed true, that the effervesence of the passions blinds men's minds as to the fatal tendency of these aberrations, the Vice President of the Republic is satisfied, that were public opinion the sole judge of these delinquencies, all those who as men and magistrates have been faithful to their duties and engagements, will receive their reward in the commendations of history and posterity; and therein also, weak and disloyal ones, the punishment of their offences—a powerful inducement for every honorable citizen to regulate his conduct by the fundamental laws of the Republic.

God protect you,

JOSE MANUEL RESTREPO.

Quito.—On the 6th of September, the city of Quito following the example of Guayaquil, (the ignominious example, as the *Gaceta de Colombia* terms it.) passed a similar act in the following terms, on a motion made by the Intendent of the Department:

Art. 1. That we do entreat the Liberator and President, Simon Bolivar, to deign to receive us under his protection and that over and above the extraordinary faculties which belong to him by law, he do resume all others which from the insufficiency thereof, reside in us as a sovereign people.

Art. 2. That under the title of Dictator, which we spontaneously confer on him, he may act as he thinks best for the good of the country, which he has created, and that he do establish the same on an indestructible basis.

Art. 3 That this act be made known throughout the Republic.

Art. 4 That the administration of the state be held inviolate in all its branches, until the will of his excellency the Dictator be known.

Never did Rome resort with so much justice, to the extremes of human authority, nor with such conviction of its terminating favorably to liberty, as that with which we invoke the name of the sublime genius of the age, amidst the greatest difficulties by which mortals can be surrounded.

After some further discussion, the foregoing propositions were carried with enthusiasm, and to them was added a resolution to adopt the Bolivian Code, with certain modifications required by the circumstances of the country.—The act was then signed by all the public authorities and people of Quito.